

MELISA DAKOSTA
FANTOMSĀPES

MÉLISSA DA COSTA

LES DOULEURS FANTÔMES

MELISA DAKOSTA

FANTOMSĀPES

No franču valodas tulkojusi
Maija Indraša

821.133.1-31

Da 210

Mélissa Da Costa

LES DOULEURS FANTÔMES

Copyright © Éditions Albin Michel, 2022

Vākam izmantots attēls © Adobe Stock

Vāka dizaina autore **Ilze Isaka**

Melisa Dakosta

FANTOMSĀPES

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Jana Boikova, Patrīcija Šteinberga*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. T-837.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Indraša, 2025

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2025

ISBN 978-9934-32-601-1

*Attālums mīlestībai nodara to pašu, ko vējš liesmai.
Sīku liesmiņu tas apdzēš, bet lielu – iekvēlina.*

Bisī-Rabutēns. "Gallu mīlas stāsts"

1

Uz naktsгалdiņa ievibrējās mobilais telefons, un Ambra spēji uztrūkās no miega. Viņa jūta, kā blakus guļošais Marks miegā sakustas un kaut ko nomurmina. Ambra steigšus paņēra telefonu, pirms šī vibrēšana Marku ir pamodinājusi.

Vēl nebija pat septiņi no rīta. Kurš gan varētu tik agri zvanīt? Tāda zvanīšana nekad neko labu nesola. Tiklīdz Ambra ieraudzīja vārdu, kas parādījās telefona ekrānā, viņas satraukums strauji pieaug. Bija pagājis gandrīz gads, kopš viņa nebija saņēmusi ziņu no šīs sievietes – kādreiz tik tuvās draudzenes.

– Rozālij?

Ambras balss neviļus iedrebējās.

– Ambra, man nūdien žēl, zinu, ka vēl ir agrs...

– Kas noticis?

Viņa piecēlās no gultas un centās pēc iespējas nemanāmāk izlavīties no istabas, aiz sevis klusu aizverot durvis. Lai gan bija agrs rīts, viesistabā jau mirguļoja egle, – Marks bija uzstājis, ka tai noteikti tur jābūt. Sarkanās, zaļās un zilās lampiņas. Tas šķita tik uzkrītoši un nevajadzīgi. Viņa to Markam bija teikusi, tomēr...

– Negribēju tevi uztraukt...

Ambra telefonā saklausīja, ka Rozālija tikai ar grūtībām norij siekalas. Kā ikreiz, kad Ambra izdzirdēja Rozālijas balsi, viņa sevi vainoja, ka nav zvanījusi biežāk un trīs gadu laikā ne reizes nebija pacentusies draudzeni apciemot.

– Nē, es... nedomāju vis, bet...
– Bet kas?
– Vai tu pēdējā laikā... neesi saņēmusi kādu ziņu no Gabriela? Iestājās nedaudz nomācošs klusums.
– Kas noticis, Rozālij? Viņš tevi ir pametis? – Ambra čukstus nobēra.

– Nē. Nē, nu... pagājušas tikai dažas dienas...
– Jūs sastrīdējāties?
– Nē! – Rozālija dedzīgi attrauca. – Tieši tādēļ es vairs neko nesaprotu!

– Paklau, varbūt paskaidro man kaut ko vairāk!

Ambra apsēdās uz izvelkamā dīvāna līdzās plauktiem ar biežajiem grāmatu sējumiem, ko Marks stundām ilgi mēdza izraibināt ar savām piezīmēm.

– Pagājušas jau trīs dienas, kopš atgriezos no dārziņa ar abiem mazajiem, bet Gabriela mājās vairs nebija. Uz galda atradu zīmīti.

Rozālijas balss aizlūza, un Ambra juta, ka viņai iekšā viss sagriežas otrādi. Tas dīvainā kārtā atgādināja kādu citu pazušanu pirms vairākiem gadiem, tikai šoreiz viņi bija pretējās lomās.

– Kas tajā zīmītē bija rakstīts, Rozālij?

Uz īsu brīdi iestājās klusums, un Ambrai radās aizdomas, ka Rozālija cenšas aizturēt asaras.

– Nekas... nu, vismaz nekas īpašs... Tikai tas, ka viņam jādo-
das projām nokārtot kādu lietu un ka viņš nevar paskaidrot, kāpēc, ne arī to, kad atgriezīsies, taču apsola, ka noteikti būs atpakaļ... Viņš... Gabriels raksta, lai neuztraucos un lieki nesatraucu arī bērnus un viņa ģimeni. Viņš būšot atpakaļ, cik drīz vien varēs, un sūta bučas bērniem.

Rozālija atkal norija siekalas. Ambras skatiens bija piekalts eglītes lampiņām, kas muļķīgi mirkšķināja.

– Un tas notika pirms trijām dienām?

– Jā. Bērni visu laiku taujā, kad tētis būs mājās, bet es cenšos... izturēties kā parasti, tomēr...

Rozālijas balss aizlūza.

– Manuprāt, nevajag tā satraukties! Esmu pārliecināta, ka nekas ļauns nav noticis.

Ambra saprata, cik bezjēdzīgi ir ko tādu teikt. Kaut viņa spētu palīdzēt vairāk. Viņai *bija* Rozālijai jāpalīdz.

– Paklau, Rozālij, man Ziemassvētkos ir divas atvaļinājuma nedēļas... es varētu... aizbraukt... uz Arvjē.

Vieta, no kuras viņa piecus gadus bija centusies izvairīties. Kopš beidzās tās ziemas sezona, kad viņa sastapa Rozāliju, Gabrielu un pārējos... Izrunājot šo vārdu, Ambra joprojām pārņēma dīvaina sajūta. Arvjē.

– Nē! – Rozālija iebilda. – Tagad taču ir Ziemassvētki! Būs labāk, ja būsi kopā ar ģimeni!

– Palikšu, līdz Gabriels atgriezīsies, labi? Gan jau tas nebūs pārāk ilgi.

– Nē, nūdien, labāk paliec Lionā! Gribēju tikai uzzināt, vai neesi no viņa saņēmusi kādu ziņu, tas arī viss.

– Es tevi tur neatstāšu vienu ar bērniem.

Ambra jau bija ieslēgusi Marka datoru, kas bija novietots uz zemā galdiņa līdzās dīvānam.

– Tūlīt nopirkšu biļetes. Šodien vēl strādāju, bet vakarā man jau sākas atvaļinājums. Sākot no rītdienas, esmu brīva.

– Bet Ziemassvētku laikā veikalā droši vien ir šausmīgi daudz darba. Vai esi pārliecināta, ka viņi bez tevis iztiks?

– Esmu nostrādājusi tik daudz virsstundu, ka viņi mani piešpiedu kārtā uz divām nedēļām sūta atvaļinājumā.

Tā bija taisnība. Kolēģi nebija Ambrai atstājuši nekādu izvēli.

Darbs veikalā bija viņas aizbildināšanās iekreiz, kad Rozālija aicināja pavadīt dažas dienas Arvjē. Būtībā tie nemaz nebija

meli. Ambra savas darba stundas neskaitīja. Visa viņas dzīve pagāja apgērību veikalā. Tomēr, ja vien būtu gribējusi, to varēja kaut kā atrisināt.

– Es jau veru vaļā vilcienu mājaslapu, Rozālij... Minūtes laikā biļete būs man rokā.

– Ambra...

Rozālijas balss tonis tagad bija izmainījies. It kā viņa nespētu izlemt, vai kaut ko teikt Ambrai vai tomēr ne.

– Kas?

– Tev tas jāzina... tiklīdz atradu zīmīti, es par to izstāstīju Antonam. Viņš šovakar būs te...

Un tad Rozālija piebilda:

– Kopā ar Timu.

Ambra vienā mirklī pārņēma panika. Viņa centās sakoncentrēties uz datora ekrānu, lai šie divi vārdi tik ļoti nesatrauktu un lai viņa varētu aizdzīt to domu, kas spēji uzpeldēja apziņā: *Tā tad viņi vēl joprojām ir kopā.*

– Ja nevēlēšies braukt, es tevi sapratīšu, – Rozālija steigšus piebilda.

Ambra ar grūtībām norija siekalas. Rikle bija aizžņaugta. SNCF mājaslapa bija atvērta. Viņa automātiski klikšķināja taustiņus, nemaz nemanot, kas notiek datora ekrānā.

– Nē, viss kārtībā, – Ambra atbildēja nedaudz aizsmakušā balsī. – Pagājis jau pietiekami ilgs laiks.

Taču Ambras šķietami vienaldzīgais balss tonis Rozāliju nespēja apmulķot.

– Paklau... par biļetēm vari piezvanīt vēlāk.

Bija dzirdamas mazuļa raudas. Tas bija Rozālijas un Gabriela dēlens, viņš bija piedzimis pēc Sofijas. Ambra viņu vēl nebija redzējusi un pat neatcerējās, kā viņu sauc. Tagad viņa par savu pēdējo gadu klusēšanu sakaunējās vēl vairāk nekā iepriekš. Gabriels bija aizgājis, un, visticamāk, viņam ar

Rozāliju jau labu laiku kaut kas nav bijis kārtībā, taču Ambra par to neko nav zinājusi, jo bija nodedzinājusi visus tiltus, kas viņus vienoja.

– Timotē pamodās. Man jābeidz saruna.

Timotē. Tad tādēļ viņa bija to aizmirsusi. Tas pārāk atgādināja kādu citu vārdu. Tims.

– Protams, Rozālij. Es tev vēlāk piezvanišu un pateikšu, cikos ieradīšos.

– Labi.

– Pārāk nesatraucies. Esmu droša, ka Gabriels drīz atgriezīsies.

Taču šos vārdus neviens vairs nedzirdēja. Rozālija jau bija nolikusi klausuli.

Ambra ilgi palika tā guļam, izstiepusies uz dīvāna, truli blenžot uz egli ar mirguļojošajām lampiņām un vienlaikus cenšoties apvaldīt savus straujos sirdspukstus.

Rozālijas balss. Arvjē. Antons. Tims... Viņa pāris sekunžu laikā tika atsviesta atpakaļ piecus gadus senā pagātnē, un viņa nebija tam gatava. It īpaši jau šādos apstākļos, kad Gabriels ir pazudis, pametis Rozāliju vienu ar bērniem.

Arvjē... Ziema Melezas kalnu namiņā. Mansarda dzīvojamā istaba, malkas krāsniņa stūrī. Tims, Antons. Grāmatas. Solījumi. Rū ezers.

Viņa izdzirdēja sev aiz muguras troksni. Viesistabā bija ienācis Marks, ģērbies tikai bokseršortos un T kreklā. Pulkstenis rādīja septiņi. Tas bija laiks, kad viņš steigšus izdzēra kafiju, lai atkal pievērstos savām grāmatām.

Kā ierasts, Marks gluži automātiski noskūpstīja viņu uz pieres un pavaicāja:

– Kas tur zvanīja?

– Rozālija.

– Rozālija?

Ambra viņam par Rozāliju tikpat kā neko nebija stāstījusi. Divu gadu laikā, kopš viņi dzīvoja kopā, Ambra un Rozālija bija sazvanījušās labi ja trīs četras reizes, tādēļ šis vārds Markam neko neizteica. Tāpat kā Arvjē.

– Kāda draudzene, kura kādu laiku bija pazudusi no mana redzesloka. Es viņu sastapu pirms pieciem gadiem Augšalpos.

– Tajā viesnīcā, kur tu strādāji?

Viņš miglaini atcerējās, ka Ambra tur bija apkalpotāja, taču Markam tas nozīmēja tikai rindiņu viņas CV.

– Jā. Viņas vīrs ir pazudis.

– Pazudis?

Marka jau tā izbiedētās acis kļuva vēl platākas.

– Jā, nu... viņš atstājis zīmīti, kurā lūdž neuztraukties... pagājušas tikai trīs dienas, bet Rozālija ir noraižējusies... viņa ir viena ar bērniem.

– Bet kāpēc viņa zvanīja tieši tev?

Marka tik nevainīgais, tomēr gluži loģiskais jautājums Ambrai atgādināja, cik ļoti viņa šajos pēdējos gados bija no Rozālijas attālinājusies, cik sveša tai bija kļuvusi un cik pārsteidzoši patiesībā bija tas, ka Rozālija viņai šorīt bija piezvanījusi.

– Es nudien nezinu... viņa gribēja zināt, vai man nav kādas ziņas no viņas vīra... Jutu, ka Rozālija ir ļoti satraukusies, tādēļ piedāvāju pie viņiem aizbraukt.

Marks viņu uzlūkoja ar maiguma pilnu skatienu. Tāds viņš parasti izskatījās – maigs.

– Tu esi ļoti laipna.

Ambra nodomāja: lai kāda viņa arī būtu, tikai ne laipna, tomēr piekrītoši pamāja ar galvu.

– Ziemassvētkos taču tu būsi atpakaļ?

– Protams!

Līdz Ziemassvētkiem bija palikušas piecas dienas. Viņai šķita neiedomājami, ka Gabriels spētu svētkos pamest savu sievu un bērnus vienus. Tikai ne Gabriels.

– Tu, protams, neesi aizmirsusi, ka mēs vakariņosim pie maniem vecākiem, vai ne?

– Kā gan es varētu to aizmirst? Tu jau divus mēnešus man to atgādini vismaz desmit reižu dienā!

Ambra būtu vēlējusies, lai izskatās, ka viņa joko, taču saprata, ka runā nedaudz aizkaitinātā tonī, tādēļ maigi piespieda galvu Markam pie pleca.

– Ieiešu dušā, – Ambra noteica.

Viņai vajadzēja nedaudz pabūt vienai.

Tomēr siltais ūdens nespēja remdēt ne strauji pukstošo sirdi, ne satraukumu. Bija pagājuši jau pieci gadi, taču pieredzētais tā arī nebija pagaisis. Katra atmiņa par to ziemu un visu, kas notika pēc tam...

Ambra joprojām atcerējās atvadas dzelzceļa stacijā. Rozāliju, Timu un to, kā Ambra bija raudājusi, ar viņiem apskaujoties. Bet Rozālija bija teikusi: “Būs jau labi. Mēs taču drīz atkal tiksimies, vai ne?” Viņi bija nodomājuši satikties pie Rozālijas septembrī, lai nogaidītu līdz ziemas sezonai, bet vēlāk, decembrī, kalnu viesnīcā. Viņi tā arī nebija vairs tikušies. Un nebija spēruši savu kāju viesnīcā.

Ambra toreiz bija iekāpusi vilcienā, ieradusies Lionā, atgriezusies savā svaigi izremontētajā istabā pie vecākiem, tomēr uzreiz bija sapratusi, ka nespēj tur palikt. Un izmantoja savu biļeti līdz Monpeljē. Tur viņa pievienojās Timam uz vasaras sezonu. Galu galā – viņi jau bija nodomājuši tā darīt...

Bez īpašiem pūliņiem Ambra bija tikusi pie bāra apkalpotājas vietas un apmetusies Tima plašajā dzīvoklī jūras krastā nomaļā pilsētiņā Frontiņānā. Viņi tur nodzīvoja divus mēnešus... līdz tam telefona zvanam. Tas bija 31. jūlijs. Bija tik smacējoši karsts,

ka viņi nespēja pagulēt. Tovakar viņi bija atstājuši visus logus vaļā un centās kaut nedaudz atvēsināties pie ventilatora, ko Tims bija nopircis pludmales tirgū. Un tad atskanēja liktenīgais telefona zvans. Tas bija Antons. Negadījums slēpojot. Viņš viens pats bija devies uz Norvēģiju, jo gribēja nedaudz izvēdināt galvu pēc šķiršanās no Tima. Antons bija slēpojis ārpus trases un iegāzies gravā. Septiņdesmit divas stundas. Tieši tik ilgi viņš palika ieslodzīts ledū un klintīs, līdz viņu atrada. Hipotermija, neskaitāmi lūzumi un mugurkaula trauma. Viņš vairs nevarēja staigāt, tika ieģipsēts no galvas līdz kājām un ievietots vienā no Parīzes sporta medicīnas centriem. Bet Antona psihologs bija to iedrošinājis piezvanīt Timam.

Kad Tims pabeidza šo sarunu, viņš bija satriekts. Nākamajā dienā Tims devās pie Antona un vairs neatgriezās.

Vainas apziņa. Tieši to Ambra bija pamanījusi viņa acu skatienā.

Viņa uzteica dzīvokli un atgriezās pie vecākiem. Dabūja pārdevējas vietu gatavo apģērbu veikaliņā, kas atradās iepretim viņas mātes, Milleres kundzes, ķīmiskajai tīrītavai. Māte bija pamatīgi nopūlējusies, lai Ambra dabūtu šo vietu. Jau nedēļu pēc atgriešanās Lionā Ambra bija uzsākusi darbu un nomainījusi telefona numuru.

Bet pēc tam... Pēc tam dzīve bija atgriezusies ierastajās sliedēs. Un Ambra vairs nevēlējās atcerēties to īso posmu savā dzīvē, kad viss bija šķitis tik viegli, bet izvērties tik smagi.

Ambra strādāja garas stundas, dabūja nodaļas vadītājas, bet pēc tam – arī nelielā veikaliņa menedžeres vietu. Vecāku mājas Ambra nomainīja uz studio tipa dzīvokli Lionas centrā. No Tima viņa vairs nesaņēma nevienu ziņu. Bet tā vienas sezonas dzīve, ko Ambra bija iepazīsusi kopā ar Timu, tagad jau šķita nereāla.

Piecu gadu laikā Ambra bija aizbrauksi uz Arvjē tikai vienu vienīgu reizi. Tas bija noticis septembrī, gadu pēc viņas

atgriešanās Lionā. Rozālija bija tik uzstājīgi aicinājusi viņu ciemos, ka Ambra nebija spējusi iebilst. Pat likt lietā savu ierasto atvainošanos: “Man ir ļoti daudz darba veikalā.” Arvjē viņa bija palikusi vienu nedēļu. Un no Melezas kalnu viesnīcas bija cenusies turēties pa gabalu. Pārāk daudz atmiņu...

Un toreiz, tajā nedēļā, Ambra bija pārlicinājusies, ka viss beidzot bija atstāts pagātnē, bet tābrīža tagadne bija stipri mainījusies. Viņa redzēja, ka Sofija jau staigā un mācās runāt. Sofija, kurai bija jau divi gadi. Viņa bija izvairījusies iztaujāt par Timu, tomēr apvaicājās par Antonu. Viņi ar Gabrielu turpināja katru nedēļu sazvanīties, jo laiks nebija viņu draudzību mazinājis, gluži otrādi – tā bija kļuvusi vēl ciešāka. Gabriels viņai pastāstīja, ka Antona kājas atlabušas tikai daļēji. Un ka viņš apmeties Amjēnā, netālu no saviem vecākiem. Un ka par viņu rūpējas viņa māsa, kura strādā par medmāsu. Gluži kā starp citu Gabriels bija pieminējis arī Timu, it kā liekot Ambrai noprast, ka viņu kopā pavadītais laiks sen pagājis. Arī Tims bija apmeties Amjēnā un no Antona vairs neatkāpās ne soli.

Pirms atgriezās Lionā, Ambra bija Rozālijai apsolījusi drīz atkal atbraukt, tomēr triju nākamo gadu laikā pat nebija papūlējusies ar viņu uzturēt kontaktus. Rozālija bija viņai turpinājusi zvanīt, taču Ambra pati to nedarīja. Telefona zvani kļuva retāki. Ambra bija uzzinājusi, ka viņiem piedzimis otrs bērns, tikai tad, kad tam jau bija trīs mēneši. Savu vainas apziņu viņa izklienāja darbā, jo uzskatīja, ka attālumš tik un tā iznīcina visas attiecības. Ambra sevi piespieda aizmirst Arvjē un atmiņas par to dziļo laimes sajūtu, kas mēdza reizēm atgriezties, iegalvojot, ka šie dažī mēneši Augšalpos tiešām bijuši vien dažī mēneši starp daudziem citiem, ne būt ne svarīgāki vai daudz laimīgāki, un ka tā bija tikai nostalgija un laika ritums, kas tos padarījis tik spilgtus.

Tagad viņai bija veikaliņš, kas veiksmīgi darbojās. Ambrai bija izdevies palielināt pārdošanas apjomus un piesaistīt arī

jaunos klientus. Viņas skatlogu apbrīvoja visi stilīgākie Lionas liceju audzēkņi. Un jau divus gadus Ambrai ir Marks. Un Arvjē ir tālā pagātnē. Tie šobrīd bija tikai jaunības dienu atmiņu uzplaisnījumi par to jauko laiku, laiku, kas uzdzina melanholiju, bet... tāpat bija skaidrs, ka mūžīgi tā nevarēja turpināties.

Bija jau pavēls, kad Marks Ambru aizveda līdz veikalam. Viņš to darīja katru rītu. Ambra būtu varējusi braukt ar sabiedrisko transportu. Torīt viņa būtu sajūsmā, ja varētu viena pati atrasties autobusā, taču Marks vienmēr uztraucās, ka ar viņu varētu kas atgadīties. Un vakaros bija tieši tāpat. Viņš allaž brauca viņai pakaļ – pat tad, ja viņa palika darbā līdz pulksten desmitiem vakarā.

Marks savas dienas aizvadīja, iegrimis grāmatās, – vai nu mājās, vai bibliotēkā. Viņš bija ieguvis maģistra grādu vēsturē un uzvarējis konkursā par tiesībām pasniegt vēsturi un ģeogrāfiju koledžā, taču bija izvēlējis turpināt mācības doktorantūrā. Marks jau divus gadus strādāja pie savas doktora disertācijas, kas nekādi nevirzījās uz priekšu. Diplomdarba zinātniskais vadītājs draudēja, ka vairs nemaksās, ja nekas taustāms drīzumā neradīsies, un Marks vēl uzcītīgāk iegrīma lasīšanā. Ambra bija cieši pārliecināta, ka viņš savu disertāciju tā arī nekad nepabeigs un ka tā kalpo vienīgi kā aizbildinājums, lai Markam nebūtu jāsāk dzīvot ar pilnu jaudu.

Kopš viņi dzīvoja kopā, Marks vēl vairāk noslēdzās sevī. Ambra bija uzņēmusies visas ikdienas rūpes, bet viņš bija ieradies savā lasīšanā un mūžīgajos pētījumos. Viņa to Markam nepārmeta. Ambrai nebija ne vismazākās vēlēšanās Marku steidzināt vai izraut no tās iedomu pasaules, kurā viņš dzīvoja.

Ambra Marku bija sastapusi pie saviem vecākiem. Viņas brālis Matjē tolaik bija atgriezies no Īrijas un atsācis savu iepriekšējo dzīvi tieši no tās vietas, kur bija to pārtraucis, proti, viņš atkal

strādāja par pārdevēju komiksu veikaliņā. Marks tur strādāja uz studenta līguma pamata, lai savam doktoranta atalgojumam piepelnītu dažus centus klāt. Viņi bija kļuvuši par draugiem (vai vismaz par kaut ko tamlīdzīgu), un kādā svētdienas pēcpusdienā Matjē bija uzaicinājis Marku pie Milleriem. Šīs maltītes laikā Ambra bija aizkustinājusi Marka klusēšana, garo skropstu aizēnotās acis un allaž apmulsušais izskats, it kā dzīve tam šķistu pārāk biedējoša. Ambra nemaz necentās viņu savaldzināt, jo tāpat zināja, ka patik viņam, – Marks nosarka ikreiz, kad viņa to uzrunāja. Ambra nolēma nogaidīt un neko lieki nesasteigt. Marks bija pacietīgas un maigas dabas. Pagāja mēneši, līdz viņš spēra pirmo soli, bet Ambra nekur arī nesteidzās. Viņai nebija pārāk vētraina sabiedriskā dzīve, ja neskaita dažus restorāna apmeklējumus kopā ar kolēģēm no viņas veikaliņa, un kopš savas īsās uzturēšanās Frontiņānā un atgriešanās Lionā Ambra vēl nebija satikusi nevienu vīrieti, taču pie šādas eksistences bija jau pieradusi.

Viņa prata novērtēt Marku un to mieru, ko viņš dāvāja. Viņš nesagādāja nekādus pārsteigumus, allaž bija mierīgs un klātesošs. Marks bija centies viņiem radīt īstu miera ostu, un Ambrai šķita, ka tā viņai ir pat ļoti piemērota. Marks viņu mīlēja, vismaz tā viņš apgalvoja, un vēl ne reizi viņš nebija pateicis nevienu skarbāku vārdu. Ambra viņa vietā nevēlētos nevienu citu.

– Tu man piezvanīsi, kad beigsi darbu?

Viņi bija piebraukuši pie veikaliņa. Milleres kundze tiem pamāja ar roku no ķīmiskās tīrītavas ielas pretējā pusē. Viņai Marks ļoti patika. Kad bija atvedis Ambru uz darbu, viņš reizēm mēdza ar Milleres kundzi pārmit dažus vārdus. Viņi kopā iedzēra kafiju un apsprieda jaunākās ziņas... Lai gan tā bija noticis tikai pāris reizi, Milleres kundzei tas bija ļoti patīcis, un Ambra zināja, ka viņa Marku uzskata par ideālu znotu.

– Jā. Var gadīties, ka darbu beigšu vēl. Šī man ir pēdējā diena pirms brīvdienām... Gribu, lai viss ir kārtībā, pirms...